

MĚSTSKÁ KNIHOVNA KOPŘIVNICE

POŘÁDÁ VÝSTAVU ILUSTRACÍ

ZDEŇKA BABINCE

Pohádky

Pověsti

Dobrodružství

Čítárna

knihovny v

kulturním

domě

3. 10 - 5. 11. 2013

(Po, Út, Čt, Pá 7:30-12:00 a 12:30-18:00)

Jak jsem se dostal k ilustracím pohádek...

Jako každé dítě jsem měl rád pohádky. Těšil jsem se na ně. Zejména za zimních večerů byly tím správným kořením, které vytvářelo kouzelnou a nenapodobitelnou atmosféru. Televize doma ještě nebyla, takže vše slyšené si moje dětská fantazie převáděla do vlastního obrazového světa. Zatímco otec mi nejčastěji vyprávěl pohádky o kouzelníku Rýbrcourovi, dědeček si pohádky vymýšlel. Myslím, že i otec si Rýbrcourovy příběhy vymýšlel. Nikdy později jsem totiž na řadu příběhů, které mi vyprávěl, nenarazil. Na Rýbrcoura ano, avšak v úplně jiných pohádkách. Musím ale přiznat, že otcovy příběhy byly zajímavější než ty knižní.

Mou dětskou fantazii ale mnohem více burcovaly dědečkovy pohádky. V nich jsem totiž měl své místo já. A ne místo jen tak nějaké. Dědeček byl tatrovák – tedy zaměstnanec tehdy světové automobilky Tatra. Měl rád auta. Uměl je opravovat. Uměl opravovat spoustu dalších věcí. Poněvadž on sám auto neměl, rád o nich snil a v jeho pohádkových příbězích hrála stejně jako já hlavní roli. A tak v jeho příbězích jsem zaujal místo novodobého rytíře, který nejezdil na koni, ale koně měl pod kapotou. Zachraňoval jsem kdekoho, vždy jsem stál na správné straně a často jsem byl během vyprávění dědou tázán, jak se zachovám. Tehdy jsem vůbec netušil, že mne děda nenásilným způsobem vychovává. Postupně jsem se dostal až k Tatře 603, která pro mne byla tím nejkrásnějším autem. Žádné hezčí a rychlejší kolem nás nejezdilo. Jako malí kluci jsme čekali v příkopu, až kolem nějaké auto pojede. Často ani jedno za hodinu. Později jsme je počítali. Tři, pět, devět... Některý den jsme ale měli štěstí a viděli jsme šestsettrojku. To byl zážitek! No a děda věděl, o čem chlapecká duše sní. Určitě si myslel, že budu zámečnickem, karosářem či konstruktérem. A tak jsem se v jeho pohádkách proháněl šestsettrojkou a zachraňoval svět, pomáhal slabším, radil, vozil ty, kteří to potřebovali a odměnou

mi místo princezny a půl království bylo vždy jiné auto. Dlouho jsem se nemohl rozhodnout, jestli je lepší černý nebo stříbrný model. Je zajímavé, že i v těchto příbězích byli králové a princezny, draci i loupežníci, ale já jsem se mezi nimi proháněl autem a vůbec mi to nepřipadalo divné. Podivné mi potom ale připadaly první pohádky, které jsem četl. Raději jsem se díval na jejich obrázky, které podněcovaly mou obrazotvornost, a snil jsem podle nich vlastní děj. Nejvíce se mi líbily ilustrace Jiřího Trnky.

První pohádková kniha, kterou jsem ocenil a dodnes ji mám rád, byla o Neznámkovi. Asi proto, že tam také byla auta. Neznámkovy příběhy měly pokračování a živě si vzpomínám, jak jsem se dožadoval další knihy. Tehdy nebylo tak jednoduché tyto knihy sehnat. Naštěstí jsem v Příboře měl tetu, která byla předvídavá, taky měla kluka, kterému kupovala spousty dobrodružných knih, které jsem mu záviděl. No a měla i Neznámka ve Slunečním městě. Půjčila mi ho. Dokud jsem ho nepřelouskal, nebyla se mnou řeč. Nerad jsem ho vracel.

Neměl jsem moc příležitostí ilustrovat pohádky, které by vyšly knižně. Jedinou vydanou knihou s mými pohádkovými ilustracemi byla kniha pohádek příborské autorky Ireny Kopecké. Přesto mám v archívu několik desítek ilustrací k existujícím i neexistujícím pohádkám i povídkám. Vznikly většinou jako odraz mé pedagogické práce. Teprve zpětně si uvědomuji ty souvislosti s dětstvím. I dnes, když kreslím, pohádku si v podstatě vymýšlím. Neilustruji napsaný děj, postupně si ho sestavuji sám. Je to mnohem zábavnější.

Vystavené ilustrace většinou vznikly jako odraz mé pedagogické práce. Když se žáky probírám ilustrace, techniku akvarelu či kvaše, často neodolám, a nějakou ilustraci si také načrtnu a pak doma dokončím. Jen tak, sobě pro radost.

